

Arrest

nr. 313 631 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) en van “*de beslissing tot annulering van de elektronische verblijfskaart F [...] van 28 november 2023*”.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 mei 2023 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn meerderjarige dochter met de Nederlandse nationaliteit.

1.2. Omdat een beslissing van verweerder binnen een termijn van 6 maanden vanaf de aanvraag uitblijft, wordt verzoeker op 24 november 2023 door de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.3. Op 27 november 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie alsnog tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.05.2023 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.05.2023 gezinshereniging aan in functie van zijn dochter [B.H.] (RR [...]), Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'"

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Marokko ([...]) op naam van betrokkene (19.05.2021-19.05.2026) met visumsticker en diverse in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat zijn meest recente inreis in Schengen dateert van 18.11.2022

- 'attestation de non-imposition à la TH et à la TSC' n°[...] dd. 11.11.2022 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko

- geldstortingen (Cashplus, Moneygram en Western Union) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 13.05.2020, 19.08.2020, 06.11.2020, 17.11.2020, 22.02.2021, 09.04.2021, 07.05.2021, 15.05.2021, 05.06.2021, 03.01.2022, 17.01.2022, 29.01.2022, 15.04.2022, 04.05.2022, 17.05.2022, 20.05.2022, 24.08.2022, 08.09.2022, 28.09.2022, 13.10.2022, 21.10.2022, 26.10.2022, 07.11.2022, 09.11.2022, 10.11.2022 en 14.11.2022 (plus deels of volledig onleesbare documenten)

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst ([...]) dd. 06.01.2020 en bijhorende loonfiches voor de periode maart 2022 - april 2023: echter; uit bijkomende documenten in het administratief dossier blijkt dat deze arbeidsovereenkomst werd stopgezet op 26.11.2023; deze gegevens zijn dan ook niet langer actueel.

- attest dd. 19.05.2023 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW Antwerpen; attest dd. 19.05.2023 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sinds 01.10.2019 geen financiële steun ontvangt van OCMW Antwerpen

Er dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van zijn meest recente visumaanvraag dd. 14.09.2021 tegenover de Nederlandse overheid aantoonde gepensioneerde te zijn en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen. Hij kan bezwaarlijk enerzijds aantonen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn komst naar Schengen. Het voorgelegde 'attestation de non-imposition à la TH et à la TSC' n°[...] dd. 11.11.2022, wat niets zegt over de inkomsten van betrokkene, doet hier geen afbreuk aan.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij heeft noch afdoende aangetoond dat hij effectief onvermogen was, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Er werden weliswaar geldstortingen voorgelegd, waarvan echter, zoals reeds werd gemotiveerd, niet kan worden vastgesteld dat betrokkene er afhankelijk was om in zijn primaire basisbehoeften te voorzien, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit het geheel van de gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene op heden beschikt over de nodige bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 19.05.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

1.4. Op 28 november 2023 wordt de eerste bestreden beslissing aangetekend verzonden naar verzoeker, samen met de mededeling dat zijn elektronische verblijfskaart F werd geannuleerd en met het verzoek om deze kaart in te leveren. Dit is de tweede bestreden 'beslissing'.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de volgende exceptie van onontvankelijkheid op, voor wat de tweede bestreden 'beslissing' betreft:

"Verzoeker vecht in zijn verzoekschrift "de beslissing tot annulatie van een elektronische F-kaart" aan van 28.11.2023 De "beslissing" van 28.11.2023 is een loutere mededeling en betreft geen aanvechtbare beslissing. De mededeling luidt als volgt: [...]

Desbetreffende mededeling verandert de rechtstoestand van verzoeker niet. De aflevering van de F-kaart door de stad Antwerpen betreft immers niet de rechtmatige erkenning van een verblijfsrecht.

Een verblijfskaart betreft enkel een instrumentum, dat dient te worden onderbouwd door een geldig negotium. Daar verzoeker geen recht heeft op het negotium, hetgeen blijkt uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20 dd. 27.11.2023, kan de afgifte van de F-kaart op 24.11.2023 niet anders worden afgedaan dan als zijnde een vergissing.

Het beroep van verzoeker is dan ook niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de mededeling tot "annulering van de verblijfsvergunning" op 28.11.2023."

2.2. Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift meerdere middelen ontwikkeld ten aanzien van beide bestreden aktes, waarbij hij aangeeft dat beide 'beslissingen' niet mochten worden genomen daar het bestuur niet meer bevoegd was en dat het nemen van deze 'beslissingen' ingaat tegen het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. De Raad is van oordeel dat het onderzoek van de exceptie samenvalt met de beoordeling van de grond van de zaak, zodat er thans niet op wordt ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Hij stelt tevens dat er sprake is van "machtsover-schrijding door onbevoegdheid".

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"1.

Artikel 52, §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit stelt dat:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Dit artikel schrijft een bevoegdheidsverandering voor indien er geen beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 41 Vreemdelingenwet. In dit geval is het niet langer de Minister of zijn gemachtigde, maar de burgemeester of zijn gemachtigde die aan de vreemdeling een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het model van bijlage 9 afgeeft.

De aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker dateert van 19 mei 2023. De beslissing tot weigering van verblijf is genomen op 27 november 2023 en ter kennis gebracht aan verzoeker op 28 november 2023. Deze beslissing bevindt zich aldus buiten de termijn van “ten laatste zes maanden”, zoals bepaald in artikel 42 Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 52, §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit verschuift de bevoegdheid tot het beslissen over en het afleveren van een verblijfskaart van de Minister of zijn gemachtigde, naar de burgemeester of zijn gemachtigde. De Minister heeft in dat geval geen bevoegdheid meer. Het gaat in casu bijgevolg om een ongeldige beslissing die in strijd is met artikel 52, §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit en die behept is met machtsoverschrijding.

De beslissing is bijgevolg nietig.

Zeer ondergeschikt stelt verzoeker dat alleszins artikel 52, §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit in samenlezing met artikel 42 Vreemdelingenwet in die zin dient toegepast te worden dat een verblijfskaart moet afgeleverd worden.

2.

Zoals vastgesteld werd door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Diallo (arrest Diallo t. Belgische staat, 27 juni 2018, C246/17) bestaat er geen verplichting tot automatische afgifte van de verblijfskaart als de termijn van zes maanden overschreden is. Met betrekking tot de sanctie op de overschrijding van de termijn van zes maanden dient artikel 52, §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit aldus buiten beschouwing gelaten te worden.

Er dient opgemerkt te worden dat dit hier niet ter discussie staat. De discussie betreft de verandering van bevoegdheid van de Minister naar de burgemeester op basis van de hoger geciteerde wettelijke bepalingen, wanneer de termijn van zes maanden niet gerespecteerd wordt.

Het arrest Diallo spreekt zich niet uit over de bevoegdheidsverandering in artikel 52, §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit. De bevoegdheidsverandering van de Minister naar de burgemeester voorzien in artikel 52, §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit mag aldus niet buiten beschouwing gelaten worden.

De bevoegdheidsverandering blijft van toepassing, waardoor de bestreden beslissing artikel 52, §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit schendt.”

3.2. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“1.

Vervolgens schendt de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel door na de wettelijk voorziene tijd van zes maanden, zoals bepaald in artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit, een beslissing tot weigering van verblijf te nemen.

Artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit stelt dat:

[...]

In een arrest van 16 juni 2021 definieert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vertrouwens-beginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en bepaalt de Raad wanneer deze beginselen geschonden worden:

“Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk

bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene (RvS 3 juni 2010, nr. 204655)” (RvV, X t. de Belgische staat, 16 juni 2021, nr. 256555, p. 9).

Met betrekking tot het rechtszekerheidsbeginsel merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hetzelfde arrest verder op dat:

“de Raad ook nog op dat de wetgever met het invoeren van de termijn van zes maanden in huidig artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de bedoeling had om ervoor te zorgen dat de betrokkene niet te lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord op zijn aanvraag (zie: GwH 128/2010 van 4 november 2010, B7.1. en tot B.8.3.) en hierover rechtszekerheid te bieden. Indien vervolgens, na de afgifte van een F-kaart omwille van het verstrijken van de termijn, die kaart onbeperkt zou mogen worden ingetrokken, heeft dit als effect dat de rechtsonzekerheid nog vele malen groter is. In zijn arrest nr. 245.829 van 21 oktober 2019 wees de Raad van State er overigens op dat de declaratoire werking van een verblijfstitel niet betekent dat, wanneer het verblijfsrecht moet worden geacht nooit te hebben bestaan, ook de erkenning of de vaststelling van dat verblijfsrecht zou moeten worden geacht nooit te hebben bestaan, zonder te zijn ingetrokken” (RvV, X t. de Belgische staat, 16 juni 2021, nr. 256555, p. 9).

In casu diende verzoeker op 19 mei 2023 een aanvraag tot gezinshereniging in op grond van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet als vader van een in België verblijvende Unieburger.

Op 24 november 2023 werd verzoeker in het bezit gesteld van een elektronische verblijfkaart F wegens gebrek aan beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken binnen de zes maanden. Deze beslissing is in overeenstemming met artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Echter, op 27 november 2023 nam de Dienst Vreemdelingenzaken alsnog een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker buiten de termijn van zes maanden.

Deze beslissing is in strijd met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Aan de drie cumulatieve voorwaarden, zoals ontwikkeld in het hierboven vermelde arrest van 16 juni 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is voldaan om een schending van deze beginselen vast te stellen.

Ten eerste is het duidelijk dat er sprake is van een fout door het bestuur. Verzoeker werd op 24 november 2023 een verblijfskaart afgeleverd die reeds vier dagen later, op 28 november 2023, werd geannuleerd.

Ten tweede staat het vast dat deze vergissing een voordeel toekende aan verzoeker. Met dit afgifte van de verblijfskaart F had verzoeker een gerechtvaardigde verwachting dat zijn verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot familiehereniging erkend werd. De erkenning van het verblijfsrecht van verzoeker was immers in overeenstemming met artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit.

Ten derde bestaan er geen gewichtige redenen die het bekomen voordeel van verzoeker, met name de erkenning van zijn verblijfsrecht, mogen terugvorderen. Verzoeker had een legitieme verwachting dat hij een recht op verblijf op het Belgische grondgebied verworven had. Na maandenlange onzekerheid was verzoeker eindelijk gerustgesteld dat hij langdurig op het Belgisch grondgebied bij zijn dochter kon verblijven.

Het belang van een verblijfsrecht voor vreemdelingen die onzekere verblijfsprocedures doorlopen kan niet onderschat worden. Het is ook net om die reden dat de wetgever een termijn van zes maanden voorzien heeft in artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet om de rechtszekerheid van vreemdelingen te vergroten. Immers, de beslissing om de verblijfskaart F van verzoeker te annuleren heeft als effect dat de rechtsonzekerheid nog vele malen groter is, zo blijkt uit arrest van 16 juni 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het gegeven dat de verblijfskaart per vergissing werd afgegeven aan verzoeker weegt aldus niet op tegen de legitieme verwachting dat verzoeker een recht op verblijf in België had.

Bovendien bepaalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het rechtszekerheidsbeginsel ook vereist dat:

“de bestuurlijke overheid, wanneer zij van oordeel is dat een door haar genomen besluit of verordening onwettig is, tot dwingende plicht heeft die onwettigheid onverwijld te herstellen door het besluit of de verordening te herzien en in overeenstemming te brengen met de wet of de hogere regel (RvS nr. 138.975 van 10 januari 2005). Het komt de overheid toe zo spoedig mogelijk te remediëren aan de rechtsonzekerheid die zij zelf gecreëerd heeft.” (RvV, [...], 21 september 2020, nr. 245922, p. 12).

Er dient opgemerkt te worden dat het arrest waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt dat artikel 52, §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit in strijd is met de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn) dateert van 27 juni 2018 (Hof van Justitie, Diallo t. Belgische staat, 27 juni 2018, C-246/17).

De Belgische overheid heeft al langer dan vijf jaar de tijd gehad om artikel 52, §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit te wijzigen in overeenstemming met de Burgerschapsrichtlijn. De overheid heeft dit tot

op heden nog niet gedaan. De overheid voldoet dus niet aan haar verplichting om de rechtsonzekerheid zo spoedig mogelijk te remediëren.

Het rechtszekerheidsbeginsel is aldus geschonden.”

3.3. Deze middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.4. In eerste instantie voert verzoeker aan dat hij zijn aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend op 19 mei 2023, maar dat er geen beslissing werd genomen binnen de zes maanden, zoals wordt voorzien in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hem een elektronische F-kaart werd afgegeven, maar dat op 27 november 2023 alsnog een weigeringsbeslissing werd genomen aangaande de gezinsherenigingsaanvraag en dat daarna zijn F-kaart werd geannuleerd. De voormelde gang van zaken is volgens verzoeker in strijd met de aangehaalde bepalingen. Hij betoogt in dit verband ook dat verweerder na de termijn van zes maanden niet langer bevoegd was tot het nemen van een beslissing, maar deze bevoegdheid was overgegaan op de burgemeester.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet aldus dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend aan het familielid van de Unieburger. Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfkaart afgeeft.

Het staat in casu vast dat de bestreden weigeringsbeslissing niet werd genomen binnen een termijn van zes maanden na de afgifte van de bijlage 19ter.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit vormen de omzetting van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfkaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ). De Raad wijst er in dit verband tevens op dat de nationale rechter, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening moet houden met de uniforme interpretatie die het HvJ reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het HvJ vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21).

Uit de rechtspraak van het HvJ blijkt dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn een administratieve procedure betreft die ernaar streeft dat binnen een dwingende termijn van zes maanden wordt onderzocht wat de individuele situatie van derdelanders in het licht van het Unierecht is, waarbij dit onderzoek zowel met een positief besluit als met een negatief besluit kan worden afgerond (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo, pt. 40). Verder blijkt dat de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo, pt. 37 en HvJ 5 september 2012, C-83/12, Rahman, pt. 42).

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn niet meer betreft dan een loutere administratieve procedure, waarbij wordt aangegeven welke documenten moeten worden overgelegd en waarbij een dwingende termijn wordt voorgeschreven om de individuele situatie van een derdelander in het licht van het Unierecht te bepalen. Aan de administratieve procedure van het voormelde artikel 10 kan bijgevolg als dusdanig geen (afgeleid) verblijfsrecht worden ontleend.

Het HvJ heeft in het reeds aangehaalde arrest Diallo verduidelijkt dat artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht (pt. 43). Echter wordt in dit arrest ook aangegeven dat de Burgerschapsrichtlijn geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die zijn verbonden aan de overschrijding van de in artikel 10, eerste lid gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om deze kwestie te regelen (pt. 45). Het HvJ benadrukt dat, volgens zijn vaste rechtspraak, de afgifte aan een derdelander van een verblijfstitel als bedoeld in het voormelde artikel 10, eerste lid geen rechten schept, maar dat het gaat om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (pt. 48). Het stelt tevens dat de declaratoire aard van de verblijfskaarten met zich meebrengt dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (pt. 49).

Het HvJ maakt in zijn arrest verder duidelijk dat een stelsel van een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer de termijn van zes maanden wordt overschreden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn voor zover dit het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor (pt. 55). Het besluit dan ook dat de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat deze zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven (pt. 56). Bijgevolg is een afgifte van de verblijfskaart als familielid van een Unieburger enkel aan de orde indien vaststaat dat de aanvrager voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

Artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Het vormt aldus de correcte omzetting van artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn. Net als deze richtlijn bepaling, voorziet het voornoemde artikel 42, § 1 niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden. Evenmin geeft het de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen.

Artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit met de daarin voorziene verplichte afgifte van een verblijfskaart indien geen beslissing is genomen binnen de zes maanden na de aanvraag, vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd conform artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en het arrest Diallo. Met toepassing van artikel 159 van de Grondwet kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, wegens strijdigheid met artikel 42 van de Vreemdelingenwet (RvS 12 december 2023, nr. 258.197).

Gelet op de voorgaande bespreking, moet artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit als onbestaanbaar met artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn worden beschouwd. De Raad stelt vast dat het inderdaad gaat om een flagrante en onbetwistbare strijdigheid met de hogere rechtsregels waaraan het voormelde artikel 52, § 4, tweede lid wordt geacht uitvoering te geven, zodat ook het bestuur deze bepaling buiten beschouwing moest laten. De aflevering van een F-kaart aan verzoeker is immers slechts mogelijk wanneer het bestuur, na het voeren van een onderzoek naar de in casu relevante voorwaarden, tot de vaststelling komt dat hij voldoet aan deze voorwaarden. Uit de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt echter dat verweerder van oordeel

is dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en hij dus geen recht had en heeft op de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Uit de voorgaande beoordeling blijkt verder ook duidelijk dat verweerder, en dit in tegenstelling tot wat verzoeker tevergeefs tracht voor te houden, na het verstrijken van de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van zes maanden geenszins zijn bevoegdheid heeft verloren om de bestreden weigeringsbeslissing te nemen (RvS 12 december 2023, nr. 258.197). Verzoekers betoog kan hierover niet anders doen oordelen. Van een onbevoegdheid tot het treffen van de bestreden weigerings-beslissing of van machtsoverschrijding is in de gegeven omstandigheden geen sprake.

3.5. Vervolgens is verzoeker van mening dat het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel zijn geschonden, doordat verweerder na de wettelijk voorziene termijn van zes maanden de bestreden weigeringsbeslissing heeft genomen. Hij gaat er hierbij in eerste instantie van uit dat de initiële afgifte van de F-kaart, louter wegens het uitblijven van een beslissing binnen de zes maanden, in overeenstemming was met de reeds aangehaalde wettelijke bepalingen. Hij betoogt in tweede instantie dat er, ten eerste, sprake is van een fout door het bestuur, nu hem op 24 november 2023 de F-kaart werd afgegeven, dat er hem, ten tweede, door deze vergissing een voordeel werd toegekend, met name de F-kaart die maakte dat er volgens hem een gerechtvaardigde verwachting bestond dat zijn verblijfsrecht werd erkend en dat er, ten derde, geen gewichtige redenen spelen die maken dat het verkregen voordeel – volgens hem de erkenning van zijn verblijfsrecht – moet worden afgenomen. Verzoeker betoogt dat het gegeven dat de verblijfskaart per vergissing werd afgegeven niet opweegt tegen de legitieme verwachting dat hij een recht op verblijf in België had. Nog merkt hij op dat het arrest Diallo intussen dateert van 2018 en dat de Belgische overheid, waar zij nog steeds artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit niet in overeenstemming bracht met de Burgerschapsrichtlijn, niet voldoet aan haar verplichting om de rechtsonzekerheid zo spoedig mogelijk te remediëren.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan verder worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Uit het verzoekschrift blijkt allereerst dat verzoeker wordt bijgestaan door een advocaat, dat hij de Europese rechtspraak ter zake kent en dat ook het arrest Diallo hem welbekend is nu hij het bespreekt in zijn middelen.

In zoverre verzoeker er verder andermaal van uit gaat dat de initiële afgifte van de F-kaart, louter wegens het uitblijven van een beslissing binnen de zes maanden, in overeenstemming was met de wet, wordt verwezen naar de voorgaande bespreking. Verzoeker kan geen aanspraak maken op de afgifte van een verblijfskaart zonder dat eerst is vastgesteld dat hij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. De afgifte van een F-kaart heeft slechts een declaratoir en geen constitutief karakter, hetgeen onder meer inhoudt dat uit de loutere afgifte van dergelijke kaart niet volgt dat het verblijf van de betrokkene als legaal kan worden aangemerkt (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). De F-kaart van verzoeker was niet onder-steund door een onderliggend verblijfsrecht, waardoor deze niet meer was dan een verkeerd afgegeven kaart of instrumentum. Een verkeerdelijk afgegeven F-kaart kan niet gelden als een vaststelling dat verzoeker aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden voldoet of als een erkenning van het verblijfsrecht. Ondanks de verkeerde afgifte van de F-kaart kan verzoeker niet voorhouden dat er sprake is van een concrete belofte of toezegging van verweerder dat hij het verblijfsrecht zou verwerven. Nu slechts een verblijfsrecht kan worden erkend indien aan de voorwaarden voor verblijf is voldaan en dit in hoofde van verzoeker niet het geval blijkt te zijn, waren er in elk geval ook gewichtige redenen voorhanden om de bestreden weigeringsbeslissing te nemen en verzoeker de verkeerdelijk afgegeven F-kaart, die hij trouwens slechts kortstondig in zijn bezit had, weer af te nemen.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel om uitdrukkelijke wettelijke bepalingen aan de kant te schuiven en alsnog te bewerkstelligen dat hem de gevraagde F-kaart moet worden afgegeven – of dat wordt verhinderd dat deze wordt afgenomen – hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. De ingeroepen beginselen laten niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). In geen geval kan verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog ook verwijzen naar het arrest van de Raad van 16 juni

2021 met nummer 256 555, nu dit werd gecasseerd bij arrest van de Raad van State van 4 december 2023 met nummer 258.101.

Verzoekers kritiek dat de Belgische overheid tot op het ogenblik van de bestreden *'beslissingen'* naliet artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn, betreft een kritiek op de Belgische regelgever die echter niet vermag aanleiding te geven tot een nietigverklaring van deze *'beslissingen'*.

Een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.6. Het eerste en derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"De bestreden beslissing maakt geen enkele melding van de rechtsgrond waarop de annulatie van de elektronische verblijfskaart F gebaseerd is. Verzoeker is niet in staat met zekerheid te weten waarom zijn verblijfskaart wordt geannuleerd.

De bestreden beslissing vermeldt slechts het volgende:

"Wegens gebrek aan beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (FOD Binnenlandse Zaken) binnen de 6 maanden, werd u op 24 november 2023 in het bezit gesteld van uw elektronische verblijfskaart F. De dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (FOD Binnenlandse Zaken) nam ondertussen alsnog een beslissing. In bijlage maken wij u deze beslissing over.

Uw elektronische verblijfskaart F werd geannuleerd. Wij verzoeken u deze kaart in te leveren bij het loket Migratie."

Nochtans bepaalt de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zeer helder het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

De bestreden beslissing schendt haar motiveringsplicht.

De juridische en de feitelijke overwegingen die aan de annulatie van de verblijfskaart F van verzoeker ten grondslag liggen ontbreken volledig.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 2 en artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen flagrant."

3.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekers betoog dat de rechtsgrond voor de annulering van de F-kaart niet blijkt en hij niet met zekerheid kan weten waarom de verblijfskaart is geannuleerd, is weinig ernstig. Om de annulering van de F-kaart te rechtvaardigen wordt duidelijk verwezen naar de bestreden weigeringsbeslissing die steunt op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en waarin uitvoerig wordt gemotiveerd dat een van de voorwaarden voor het verblijfsrecht, met name het ten laste zijn, niet is vervuld. Voor wat betreft de annulering van de F-kaart wordt nog duidelijk gesteld dat deze F-kaart werd afgegeven omdat er niet binnen de zes maanden een beslissing was genomen inzake verzoekers aanvraag om gezinshereniging, terwijl er ondertussen alsnog een beslissing werd genomen, meer bepaald de bestreden weigeringsbeslissing die vaststelt dat verzoeker geen recht op verblijf heeft, waardoor de F-kaart dient te worden geannuleerd. Uit de bespreking van het eerste en derde middel blijkt trouwens ook heel duidelijk dat verzoeker kennis heeft van de relevante wettelijke bepalingen en rechtspraak van het HvJ. Aldus is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht bereikt.

Een schending van de (formele) motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.9. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.10. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“1.

De bestreden beslissing van 27 november 2023 weigert de aanvraag tot familiehereniging van verzoeker, aangezien verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 4° Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat verzoeker niet ten laste is van zijn dochter, mevrouw [H.B.]. Daarnaast geeft de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat mevrouw [H.B.] niet aantoont dat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Deze twee redenen tot weigering van de aanvraag tot familiehereniging worden hieronder betwist en afzonderlijk besproken.

2.

Vooreerst concludeert de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker niet ten laste was van zijn dochter toen hij nog in Marokko verbleef.

De voorwaarde van ‘ten laste zijn’ dient uitgelegd te worden aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Zo bepaalt het recent arrest van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen van 26 juli 2023 nr. 292339 het volgende:

“2.6. Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, tweede lid, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG (zie samenvatting en memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), dient de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie.”

Verzoekster verwijst voor de interpretatie van het begrip ‘ten laste zijn’ naar vaste rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Yunying Jia/Migrationsverket van 9 januari 2007 (C-1/05):

“35. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).

(...)

37. Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschaps-onderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan

(...)

42. Derhalve mag een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

43. Op de tweede vraag, sub a en b, moet dan ook worden geantwoord dat artikel 1, lid 1, sub d, van richtlijn 73/148 aldus moet worden uitgelegd dat onder „te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.”

Voortbouwend op het arrest Yunying Jia/Migrationsverket van 9 januari 2007 (C-1/05) verklaart het Hof van Justitie nader in de zaak Flora May Reyes/Migrationsverket van 16 januari 2014 (C423/12) wat er onder een situatie van reële afhankelijkheid moet worden verstaan:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

(...)

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger”.

Volgens het Hof van Justitie is het vereist dat er een bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid wordt geleverd opdat aan de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ is voldaan. Een verzoeker moet aantonen dat hij of zij de financiële of materiële ondersteuning nodig heeft van het familielid om in zijn of haar basisbehoeften in het land van herkomst te kunnen voorzien. Deze situatie betreft een feitenkwestie dat op alle mogelijke manieren kan worden aangetoond, zoals onder andere de over een lange periode regelmatig betaalde som geld van het familielid aan de verzoeker.

Deze interpretatie van ‘ten laste zijn’ werd overgenomen in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zo bepaalt het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 oktober 2018 nr. 211725 het volgende:

“Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip “ten laste” zijn in hoofddorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien (...).

Ten overvloede blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen (...).” (p. 8-9).

Ook in het arrest van 26 juli 2023 nr. 292339 benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de beoordeling of er voldaan werd aan de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ een feitenkwestie is:

“2.8. De Raad benadrukt nog dat, wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit”.

In casu toont verzoeker de voorwaarde ‘ten laste zijn’, in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aan met behulp van regelmatige geldoverschrijvingen van zijn dochter, mevrouw [H.B.], gedurende de periode van 13 mei 2020 tot 14 november 2022. Deze geldoverschrijvingen zijn de volgende:

1. Op 13 mei 2020: 1.050, 19 DH (= 96, 09 euro)
2. Op 19 augustus 2020: 1.146, 36 DH (= 104, 89 euro)
3. Op 6 november 2020: 1.541, 00 DH (= 141 euro)
4. Op 17 november 2020: 1.042, 50 DH (= 95, 39 euro)
5. Op 22 februari 2021: 1.078, 00 DH (= 98, 64 euro)
6. Op 9 april 2021: 1.018, 00 DH (= 93, 15 euro)
7. Op 7 mei 2021: 1.021, 00 DH (= 93, 42 euro)
8. Op 15 mei 2021: 972, 00 DH (= 88, 94 euro)
9. Op 5 juni 2021: 1.026, 00 DH (= 93, 88 euro)
10. Op 3 januari 2022: 2.096, 73 DH (= 191, 85 euro)
11. Op 17 januari 2022: 3.000, 00 DH (= 274, 50 euro)
12. Op 29 januari 2022: 1.570, 03 DH (= 143, 66 euro)
13. Op 15 april 2022: 1.566, 65 DH (= 143, 35 euro)
14. Op 4 mei 2022: 2.027, 00 DH (= 185, 47 euro) 11
15. Op 17 mei 2022: 2.500, 00 DH (= 228, 75 euro)
16. Op 20 mei 2022: 206, 00 DH (= 18, 85 euro)
17. Op 24 augustus 2022: 561, 00 DH (= 51, 33 euro)
18. Op 8 september 2022: 1.030, 00 DH (= 94, 25 euro)
19. Op 28 september 2022: 514, 00 DH (= 47, 03 euro)

- 20. Op 13 oktober 2022: 2.590, 00 DH (= 236, 99 euro)
- 21. Op 21 oktober 2022: 526, 00 DH (= 48, 13 euro)
- 22. Op 26 oktober 2022: 531, 00 DH (= 48, 59 euro)
- 23. Op 7 november 2022: 1.059, 00 DH (= 96, 90 euro)
- 24. Op 9 november 2022: 842, 93 DH (= 77, 13 euro)
- 25. Op 10 november 2022: 1.013, 65 DH (= 92, 75 euro)
- 26. Op 14 november 2022: 810, 00 DH (= 74, 12 euro).

Op basis van deze geldoverschrijvingen kan berekend worden dat verzoeker in de periode van 13 mei 2020 tot 14 november 2022 gemiddeld 95, 45 euro per maand ontving van zijn dochter.

Verzoeker ontkent niet dat hij in Marokko maandelijkse inkomsten uit een pensioen ontving. Dit pensioen bedroeg 250 euro per maand.

De gemiddelde levenskosten per maand in Marokko worden geschat op een bedrag van 424, 30 euro.

Uit dit cijfer blijkt zeer duidelijk dat het pensioen van verzoeker absoluut niet voldoende is om in zijn basisbehoeften in Marokko te kunnen voorzien. Verzoeker was enorm afhankelijk van de regelmatige geldoverschrijvingen van mevrouw [H.B.] om in zijn basisbehoeften in Marokko te kunnen voorzien.

Dat verzoeker inkomsten uit een pensioen ontving doet geen enkele afbreuk aan het feit dat verzoeker afhankelijk is van zijn dochter, mevrouw [H.B.]. Op geen enkel moment schrijft de wet of de rechtspraak voor dat het verboden is over eigen inkomsten te beschikken. Het determinerende criterium is de financiële afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn dochter om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Dit criterium is aangetoond door verzoeker door bovenstaande regelmatige geldoverschrijvingen.

Het staat aldus vast dat verzoeker ten laste is van zijn dochter, mevrouw [H.B.]

3.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat uit het geheel van de gegevens niet afdoende blijkt dat de dochter van verzoeker, mevrouw [H.B.], over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen.

Mevrouw [H.B.] legde bij de aanvraag tot familiehereniging een arbeidsovereenkomst van 6 januari 2020 bij Lunch Garden en loonfiches voor de periode van maart 2022 tot april 2023 neer om haar voldoende bestaansmiddelen aan te tonen.

In de bestreden beslissing meldt de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze arbeidsovereenkomst werd stopgezet op 26 november 2023.

Er dient echter opgemerkt te worden dat verzoeker de stukken met betrekking tot de voldoende bestaansmiddelen van zijn dochter heeft overgemaakt binnen de termijn van drie maanden na zijn aanvraag tot familiehereniging op 19 mei 2023. Gedurende deze termijn was de dochter van verzoeker nog steeds werkzaam bij Lunch Garden, aangezien de arbeidsovereenkomst slechts beëindigd werd op 26 november 2023.

Op het moment van de beslissing tot weigering van het verblijf van verzoeker op 27 november 2023 was het de arbeidsovereenkomst van mevrouw [H.B.] slechts één dag beëindigd.

Deze beslissing tot weigering van verblijf werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen zonder enige opvraging omtrent de huidige arbeidssituatie van de dochter van verzoeker. Zeker gelet op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf genomen werd buiten de termijn van zes maanden voorzien in artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, wijst het gebrek aan het opvragen van de actuele situatie van verzoeker en zijn dochter op een schending van de zorgvuldigheidplicht.

Rekening houdend met dit gebrek wenst verzoeker de arbeidssituatie van zijn dochter te actualiseren met een bijkomend stuk, namelijk de arbeidsovereenkomst van mevrouw [H.B.] met Vermaat Horeca België B.V. (stuk 2). Uit deze overeenkomst blijkt dat de dochter van verzoeker werkzaam zal zijn als hulpkelner voor een onbepaalde duur.

Deze nieuwe arbeidsovereenkomst nam een aanvang op 27 november 2022. De dochter van verzoeker, mevrouw [H.B.], is aldus geen enkele dag werkloos geweest.

Daar de dochter van verzoeker nog geen maand werkzaam is bij haar nieuwe werkgever is ze nog niet in staat loonfiches neer te leggen. Wel wenst verzoeker erop te wijzen dat zijn dochter een uurregeling heeft met een wekelijkse arbeidsduur van 32 uur, waarbij haar brutoloon 14, 1124 euro per uur bedraagt.

Mevrouw [H.B.] beschikt aldus over voldoende bestaansmiddelen om haar vader ten laste te nemen.

Daar verzoeker met het schrijven van dit verzoekschrift heeft aangetoond dat hij weldegelijk ten laste was van zijn dochter tijdens zijn verblijf in Marokko en dat zijn dochter weldegelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt om hem ten laste te nemen in België schendt de bestreden beslissing artikel 40bis, §2, 4° Vreemdelingenwet.

4.

Tenslotte had de Dienst Vreemdelingenzaken moeten weten dat er bijkomende stukken omtrent de voorwaarde 'ten laste zijn' en over voldoende bestaansmiddelen beschikken te vinden zijn in de administratieve dossiers van de familieleden van verzoeker.

De echtgenoot van verzoeker, mevrouw [F.H.], en zijn andere dochter, mevrouw [S.B.], zijn reeds naar België gekomen en hebben een verblijfsrecht bekomen op basis van een aanvraag tot gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon, met name mevrouw [H.B.].

De Dienst Vreemdelingenzaken kon perfect deze administratieve dossiers raadplegen op basis van het rijksregisternummer van mevrouw [H.B.] dat in alle dossiers van haar familieleden vermeld staat.

Het feit dat de aanvraag van mevrouw [F.H.] en mevrouw [S.B.] goedgekeurd werd, toont aan dat aan alle voorwaarden voor familiehereniging op dat moment voldaan werd. Zo ook werd de voorwaarde 'ten laste zijn' vervuld. Mevrouw [H.B.] steunt al jarenlang haar familieleden in Marokko. Uit de administratieve dossiers van mevrouw [F.H.] en mevrouw [S.B.] blijkt dat mevrouw [H.B.] al bijna twintig jaar lang geld aan haar familie overschrijft in Marokko, de oudste geldoverschrijvingen dateren immers van 2005. Wanneer haar moeder en zus naar België vetrokken, bleef mevrouw [H.B.] haar vader steunen met regelmatige geldoverschrijvingen.

Gelet op het feit dat verzoeker zich in dezelfde situatie bevindt als mevrouw [F.H.] en mevrouw [S.B.], daar hij als echtgenoot en vader behoort tot dezelfde familie, is het onzorgvuldig dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met deze gegevens die haar reeds bekend waren.

De bijkomende stukken uit het dossier van mevrouw [F.H.] en mevrouw [S.B.] tonen zeer duidelijk aan dat de familieleden van de referentiepersoon financieel afhankelijk van haar waren om te voorzien in hun basisbehoeften in Marokko en dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om hen in België te onderhouden.

De weigering tot verblijf van verzoeker schendt niet alleen artikel 40bis, §2, 4° Vreemdelingenwet, maar ook de zorgvuldigheidplicht."

3.11. Het is niet betwist dat verzoeker op 19 mei 2023 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op gezinshereniging met zijn Nederlandse dochter, mevrouw B.H., dit op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen"

3.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonder-horige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

3.13. Een lezing van de bestreden weigeringsbeslissing leert dat verzoekers aanvraag werd geweigerd omdat hij niet voldoet aan de voorwaarde van het "ten laste" zijn, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet diende verzoeker inderdaad aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, dit is zijn Nederlandse dochter. Het wordt in dit kader niet betwist dat deze voorwaarde inhoudt dat er reeds een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en zijn dochter van in het land van herkomst, namelijk Marokko.

Zoals verzoeker dit ook aangeeft in zijn middel, moet de voorwaarde van het ten laste zijn worden uitgelegd aan de hand van de rechtspraak van het HvJ en vereist het bewijs van het ten laste zijn dat de aanvrager in het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België omwille van zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien en hiervoor op de materiële ondersteuning van de referentiepersoon is aangewezen. Dit bewijs kan met ieder passend middel worden geleverd (HvJ 9 januari 2007, C-01/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes).

3.14. Het is niet betwist dat verzoekers meest recente binnenkomst op het Schengengrondgebied dateert van 18 december 2022, waarna hij op 19 mei 2023 de thans voorliggende aanvraag indiende in België. Evenmin wordt het betwist dat hij wat betreft het, in het land van herkomst, ten laste zijn van de referentiepersoon de volgende stukken voorlegde:

"- 'attestation de non-imposition à la TH et à la TSC' n°[...] dd. 11.11.2022 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko

- geldstortingen (Cashplus, Moneygram en Western Union) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 13.05.2020, 19.08.2020, 06.11.2020, 17.11.2020, 22.02.2021, 09.04.2021, 07.05.2021, 15.05.2021, 05.06.2021, 03.01.2022, 17.01.2022, 29.01.2022, 15.04.2022, 04.05.2022, 17.05.2022, 20.05.2022, 24.08.2022, 08.09.2022, 28.09.2022, 13.10.2022, 21.10.2022, 26.10.2022, 07.11.2022, 09.11.2022, 10.11.2022 en 14.11.2022 (plus deels of volledig onleesbare documenten)".

Verweerder oordeelde hierover als volgt:

“Er dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van zijn meest recente visumaanvraag dd. 14.09.2021 tegenover de Nederlandse overheid aantoonde gepensioneerde te zijn en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen. Hij kan bezwaarlijk enerzijds aantonen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn komst naar Schengen. Het voorgelegde ‘attestation de non-imposition à la TH et à la TSC’ n°[...] dd. 11.11.2022, wat niets zegt over de inkomsten van betrokkene, doet hier geen afbreuk aan.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij heeft noch afdoende aangetoond dat hij effectief onvermogen was, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Er werden weliswaar geldstortingingen voorgelegd, waarvan echter, zoals reeds werd gemotiveerd, niet kan worden vastgesteld dat betrokkene er afhankelijk was om in zijn primaire basisbehoeften te voorzien, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.”

Verzoeker betoogt dat hij heeft aangetoond dat hij regelmatig geld ontving van zijn dochter, de referentiepersoon. Hij stelt dat hij in de periode van 13 mei 2020 tot en met 14 november 2022 gemiddeld 95,45 euro per maand ontving. Verder ontkent hij niet dat hij ook een pensioen ontving in Marokko, maar hij stelt dat dit pensioen 250 euro per maand bedroeg en dit op zich onvoldoende was om in al zijn basisbehoeften te voorzien. Hij betoogt dat de gemiddelde levenskosten in Marokko worden geschat op een bedrag van 424,30 euro per maand en dat hij dus nood had aan de geldstorting van zijn dochter om zijn pensioen aan te vullen. Hij is van oordeel dat de eigen inkomsten uit pensioen geen afbreuk doen aan het gegeven dat hij ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon en dat de wet of de rechtspraak niet stelt dat het verboden is om eigen inkomsten te hebben. Volgens hem is het determinerende criterium de financiële afhankelijkheid tussen hem en zijn dochter opdat hij in zijn basisbehoeften kan voorzien. Dit criterium is volgens hem aangetoond door de regelmatige geldoverschrijvingen.

Zoals reeds werd aangehaald, legde verzoeker inzake het ten laste zijn in het land van herkomst evenwel enkel het voornoemde attest van de Marokkaanse belastingdienst voor waarin staat dat hij op datum van dit attest niet was onderworpen aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko en de geldstorting. Hij betwist het motief in de bestreden beslissing niet dat dit attest van de Marokkaanse belastingdienst niets zegt over zijn inkomsten in Marokko.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de bewijslast overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet op hem rust. Hij had in het kader van zijn aanvraag eenvoudig kunnen toelichten dat hij een pensioen ontvangt, hoeveel dit pensioen bedraagt en waarom hij toch op de door de referentiepersoon verzonden geldstorting moet kunnen rekenen om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. In casu betwist verzoeker echter niet dat hij geen stukken aangaande zijn pensioen heeft voorgelegd en hij in het kader van zijn aanvraag evenmin concrete elementen naar voor bracht om aan te tonen waarom dit pensioen niet volstond om in zijn basisbehoeften te voorzien. Alle informatie die verzoeker nu verschaft aangaande zijn pensioen en de levenskosten in Marokko lag niet voor bij zijn aanvraag en het kan verweerder dus niet worden verweten dat hij hiermee geen rekening heeft gehouden. Het komt verder niet toe aan de Raad om deze nieuw aangebrachte informatie in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

Voor zover verzoeker voorhoudt dat het ten laste zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie en dat het gegeven dat hij aantoonde regelmatig geldstorting te hebben ontvangen van zijn Nederlandse dochter voldoende is om aan deze voorwaarde te voldoen, wijst de Raad op het volgende. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 2, lid 2, d), van de Burgerschapsrichtlijn. Er kan dan ook worden verwezen naar de interpretatie die aan het begrip ‘ten laste’ werd gegeven door het HvJ in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia t. Migrationsverket). Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd bevestigd in het arrest Reyes van het HvJ (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flora May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn

economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

Uit deze rechtspraak volgt dat het op zich niet volstaat dat er over een langere periode regelmatig geld wordt overgemaakt, er moet ook kunnen worden vastgesteld dat deze ondersteuning voor de betrokkene – gezien zijn economische en sociale toestand – noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Het is in die optiek wettig en gerechtvaardigd van verweerder om de vereiste van het “ten laste zijn” van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van verzoeker in het land van herkomst en/of aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen.

Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kunnen ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in de basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

De Raad benadrukt nogmaals dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet de bewijslast op de schouders van de aanvrager rust. In die zin komt het de verzoeker toe om zijn aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar zijn mening de aanspraken die hij meent te kunnen maken ondersteunen.

Verzoeker gaat niet concreet in op de volgende motieven in de bestreden weigeringsbeslissing: “*Er dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van zijn meest recente visumaanvraag dd. 14.09.2021 tegenover de Nederlandse overheid aantoonde gepensioneerde te zijn en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen. Hij kan bezwaarlijk enerzijds aantonen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn komst naar Schengen. Het voorgelegde ‘attestation de non-imposition à la TH et à la TSC’ n°[...] dd. 11.11.2022, wat niets zegt over de inkomsten van betrokkene, doet hier geen afbreuk aan.*” Nu verzoeker niet betwist dat hij over een pensioen kan beschikken maar hij naliet voor het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing hierover concrete gegevens over te maken of te duiden waarom hij, ondanks zijn pensioen, ten laste is van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien, komt het niet onzorgvuldig of onwettig voor dat verweerder ondanks de geldstortingen heeft geoordeeld dat op basis van de voorgelegde stukken niet of onvoldoende werd aangetoond dat verzoeker omwille van zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien en hiervoor op de materiële ondersteuning van de referentiepersoon is aangewezen.

Waar verzoeker nog betoogt dat de wet of de rechtspraak niet verbieden dat een aanvrager over eigen inkomsten kan beschikken en dat het dient te gaan over de vraag of verzoeker zonder de financiële tussenkomst van de referentiepersoon in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, wijst de Raad erop dat verweerder de bestreden weigeringsbeslissing niet heeft gebaseerd op het enkele gegeven dat verzoeker over een pensioen kan beschikken. Hij geeft aan dat er op basis van dit pensioen een visum kort verblijf werd afgegeven door de Nederlandse autoriteiten omdat verzoeker had aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Verweerder stelt zich dan ook de vraag of verzoeker daadwerkelijk onvermogen is en stelt dat hij dit, mede gelet op deze informatie, niet concreet heeft aangetoond. Verzoeker had zelf het initiatief kunnen nemen en het bestuur zelf op de hoogte kunnen stellen van zijn pensioen en kunnen duiden waarom dit pensioen onvoldoende is om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien, maar hij heeft dit nagelaten. In dat geval geeft verzoeker verweerder geen andere keus dan erop te wijzen dat hij onvoldoende heeft aangetoond onvermogen en dus daadwerkelijk ten laste te zijn in het land van herkomst.

De loutere overtuiging van verzoeker dat hij wel degelijk aantoonde ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het herkomstland, volstaat niet om de bevindingen van verweerder te weerleggen.

Waar verzoeker nog stelt dat verweerder had moeten weten dat er nog bijkomende stukken omtrent het ten laste zijn en de bestaansmiddelen te vinden waren in de administratieve dossiers van zijn familieleden, met name zijn echtgenote en andere dochter die gezinshereniging verkregen met dezelfde Nederlandse referentiepersoon, wijst de Raad erop dat elke aanvraag om gezinshereniging individueel moet worden behandeld en dat het aan verzoeker, als de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, toekwam om alle nuttige informatie over te maken aan het bestuur. Verzoeker kan ook geenszins voorhouden dat hij een gezinshereniging dient te krijgen met zijn Nederlandse dochter, enkel en alleen omdat zowel zijn echtgenote als zijn andere dochter reeds gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon hebben verkregen. Verzoeker stelt dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als zijn echtgenote en zijn andere dochter en dat daaruit dus het voldoen zijn aan de voorwaarde van het ten laste voortvloeit. Uit de beoordeling van verweerder blijkt echter duidelijk dat verzoeker het ten laste zijn niet afdoende heeft aangetoond. Hij kan niet zonder meer stellen dat hij voldoet aan alle voorwaarden om gezinshereniging te krijgen omdat enkele familieleden al gezinshereniging hebben gekregen. Bovendien benadrukt de Raad nogmaals dat de bewijslast op de aanvrager rust en dat geenszins blijkt dat verweerder maar in andere administratieve dossiers op zoek moest gaan naar eventuele bijkomende informatie. Het komt toe aan verzoeker om alle nuttige informatie en stavingstukken aangaande zijn aanvraag voor te leggen.

De motieven in de bestreden beslissing dat “[verzoeker] [...] noch afdoende [heeft] aangetoond dat hij effectief onvermogen was, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon” en dat “niet kan worden vastgesteld dat [hij] [van de geldstortingen] afhankelijk was om in zijn primaire basisbehoeften te voorzien” konden reeds volstaan om deze beslissing te nemen, ongeacht de vraag of de Nederlandse referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker bijkomend ten laste te nemen. De Raad dient daarom niet verder in te gaan op verzoekers kritiek inzake het bijkomende, niet-determinerende motief dat dit laatste niet blijkt.

3.15. Verzoekers betoog laat niet toe te concluderen dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen met miskenning van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet of op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. Een schending van deze wetsbepaling of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.16. Het middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS